

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

XVII. Libenter gloriabor in infirmitatibus meis, ut inhabitet in me virtus
Christi. 2. Cor. 12. v. 9.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

dicunt, sed duntaxat in cordibus suis: non est DEUS. Pl. 131. aut si sit, ajunt ipsum habere aliud, quod agat, quam ut tam pensculetur rebus nostris attendat: *Nostra non considerat.* Job. 22. v. 4. Imò quor sunt inter nos, qui id ore dicunt dimidio, dum saltem familiaribus produnt? Loquentes audi illos, quos nòsti, sagaciores aulicos, illos veridiores politicos, & vide, an vel levi probent iudicio, quòd credant DEUM pro bono ipsis facturum bene, pro malo male. prorsus oppositum. nam illud si crederent, haud sanè darent aliis maligna illa consilia, quibus promovèant gradum, aut toties ea ipsi u-

furparent, ut per dolos, & proditones ad prima eluctentur subsellia. sed quia nihil horum credunt, perinde agunt, ac si alius non esset DEUS, quàm ipsorum arbitrium. Itaque roga Dominum, ut peccanti tibi statim ostendat se adesse, proferendo virgam. *Corripe me Domine, veruntamen in iudicio, & non in furore tuo.* Jer. 10. v. 24. quia nihil est, quod tantopere commendet fidem visitationis extremo die futura de peccatis nostris, quàm si eas videamus, quæ sunt in præsens, licet minores. cum è contrario nihil ita juvet Atheismum, quàm videre impium simul & felicem.

XVII.

Libenter gloriabor in infirmitatibus meis, ut inhabitet in me virtus Christi. 2. Cor. 12. v. 9.

1. Considera, quanta fuerint ærumnarum, quibus afficiebatur Apostolus triginta sex annis vitæ, quos Christi gloriæ impendit. Carceres, virgæ, lapidationes, accusationes, insidiæ, opprobria, exilia. & tamen non scitur aliquando instantè à DEO petiisse ullo horum malorum liberari. solum petiit liberari à stimulo carnis: *Ter Dominum rogavi, ut discederes à me.* Ter id est, sæpissimè more loquendi usitato scripturæ. nec ideo quòd tentationi succumberet, quia favore Divino ita castigabat corpus suum, ut servituti subijceret: *Castigo corpus meum, & in servitutem redigo.* 1. Cor. 9. v. 27. unde

spiritus, qui illi datus erat tentator, plus non potuit, quàm infligere colaphos, hoc est, plus inferre probri, quàm noxæ: *Datus est mihi stimulus carnis meæ, Angelus Satana, qui me colaphizat.* & tamen, cum Apostolus audivit à Christo, melius ipsi fore, si perinde ut alii subiectus esset infirmitatibus, quas secum affert concupiscentia rebellis ob peccatum, quod in Adamo contraximus: *Sufficit tibi gratia mea: nam virtus in infirmitate perficitur,* adeò mutavit sensum, ut dicere sic ausus, se in hisce infirmitatibus etiam gloriam suam constituere: *Libenter gloriabor in infirmitatibus meis, ut inhabitet in me*

Sss ss 2

vir-

virtus Christi. Hic est genuinus loci hujus sensus, maximèque literalis. tu verò hinc discès, tuam gloriam non in eo consistere, quòd habeas aliquid supra vulgus hominum, ut ejusmodi eximaris tentationibus etiam impuris, etiam probrosis, sed ut commodum indeferas, quod per eas DEUS animæ tuæ destinavit: *Quia acceptus eras DEO, necesse fuit, ut tentatio probaret te.* Tob. 12. v. 13.

2. Considera, quæ sit illa virtus Christi, quam ejusmodi infirmitatibus magis in se stabiliri vidit Apostolus. Fuit certè virtus propria Christi, Humilitas quoad propriam personam, Mansuetudo quoad alios. Istud imprimis fuit, quod Christus docere genus humanum voluit rudissimum in eo genere doctrinæ: *Discite à me, quia mitis sum, & humilis corde.* Et ideo hæc quoque dici potest fuisse virtus Christi, hoc est, virtus, quam Christus maximè prædicavit & exercuit. Jam verò stimulus, qui Carnis appellatur hoc loco, plurimum valebat, ut de se modeste sentiret Apostolus; quippe cum aliàs tot haberet occasiones vanè efferendi se ipsum ob continuos favores, quos in ipsum cælum depluebat, hic stimulus illi serviebat instar servuli, qui apud Romanos currum triumphantis antecedens victoribus inter acclamaciones, & applausus identidem suggererat, meminissent se quoque mortales esse vili glebâ compositos: *Memento te esse hominem.* atque ista Humilitas, quam in se servabat Apostolus, quid effecit? ut erga alios semper esset man-

fucus, & ut eorum miseratus dolens illos excusaret, illos sustineret, & illi Medici tractaret, medici, inquam, qui obnoxii infirmitatibus. O tu tu quæ ex infirmitatibus tuis referres commodum, quod diximus, Humilitatem. Mansuetudinis tunc enim verò in quoque posses iis gloriari cū Apostolo hoc est, habere in pretio, quo haberi solent doctores, aut dona, quibus solent gloriari homines. *Si gloriari oportet, infirmitates meæ sum glorior.* 2. Cor. v. 30. Infirmitates tuæ sunt tamen fenestra, quæ in cubile tuum introitum solem, hoc est, lumen, quod lumen simul afferat & calorem. lætem pro vili æstimatione tui, qui per aliam ximè indiges, & calorem pro claritate proximi, qui & ipse maxime tibi docet, quomodo ergo posico tunc bonæ, quod afferunt, eas averfabent? ut non vides, clausis fenestris adeo salutaris te versaturum in tenebris, & facit diciturum te longè divertum esse, qui es? *Monitorem patere. Monitorias gravis sobriam facit animam.* Luc. 31. v. 2.

3. Considera videri posse, etiam quoque monitorem si opus, qui videri tuæ re adinoneat, non tamen copiosus monitorem adeo incellino, inquit, quæ qualis est stimulus carnis, qui fert continuo tam moleste ejus admoceat. De- tus iste fuit Apostolo ob ejus prædicaciones eximias: *Ne magnitudinæ verborum extollat me, datum est mihi humilis carnis meæ, Angelus Satanas, qui me colaphizat.* Tu non habes equivo- causas superbiendi, & ideo videtur

sentire stimulum etiam duriorem, quia hujus est generis. Sed meminere non idem semper esse non superbi- re, & non habere occasionem super- biendi. fortè non habes ansam super- biendi, quod facillè concedo, sed ca- ve, ne superbias tamen. quo posito si saepe superbias etiam stultè, etsi desit occasio, quid faceres, si non deesset? *Qui gloriatur in paupertate, quanto magis in substantia?* Eccl. 20. v. 34. Ob quatuor stillas lacrymarum, quas Dominus tibi in oratione ordinariâ largitur, ob aliquam devotionis dul- cedinem, ob donum desideriorum, jam ad tertium cœlum raptus cum Apostolo tibi videris. Hinc igitur collige, te potius quàm illum indige- re aliquo, qui molestè conditionis tuæ vilitatem tibi exprobrat, ne in- star Apostoli triumphes, & tamen quoties incedis tui æstimatione in- flatus, quasi continuò triumphares? deinde unde est, quòd tam exiguam charitatem erga proximum demon- stres, nisi à vana æstimatione tui? Ista te reddit in correptione tam au- steram; in censura tam acerbam. an non putas igitur habere Dominum causam sufficientissimam permittendi in te illas infirmitates, quæ sunt com- munes etiam majoribus animis, ut eos in officio contineant? Isteis permit- tuntur velut saburra navigijs cum Au- stris & Africis cursu certantibus: tibi permittuntur etiam in pœnam. Pan- peres, & superbus: *Superbia cordis tui extulit te habitantem in scissuris pe- trarum.* Abd. 3. numquid ergo ad

confusionem tuam aptè tibi conve- niunt?

4. Considera, quantum sit bonum esse in se humilem, & erga alios man- suetum, dum pro his obrinendis vir- tutibus operæ pretium est subjacere tentationibus adeò probrosis. Sed hoc mirum esse non debet, cum Chri- stus nemini magis gratiam suam con- ferat quàm Humilibus & Mansuetis. *Humilibus dat gratiam.* Jac. 5. v. 6. *Mansuetis dabit gratiam.* Prov. 3. v. 34. *Humilibus dat*, quia Humilitas exerceri quovis quasi momento de- bet. *Mansuetis dabit*, quia Mansue- tudo exerceri debet, quando ejus oc- casio occurrit. atque hæc est gratia, quæ te penitus confortat. Fortitudo Christiani completa est agere & pa- ti: agere, inquam, & pati multa, sed omnia ad gloriam Divinam, ut olim faciebat Apostolus. Jam verò agendi multa Christus dat gratiam Humilibus, quia ille agit multa, qui cum cognoscat se viribus suis nihil posse, recurrit ad Christum, & in eo omnem suam fiduciam collocat. & patiendi multa dat gratiam Mansue- tis, quia ille patitur multa, qui cer- tus non irasci cuiquam, se in quavis occasione tractari ab omnibus pati- tur, ut illis lubet. Numquid ergo habuit Apostolus causam exclaman- di: *Libenter gloriabor in infirmitati- bus meis, ut inhabitet in me virtus Christi?* Dicere perinde poterat: *Ut inhabitent in me virtutes Christi.* hoc est, Humilitas & Mansuetudo Christi. Sed maluit dicere: *Virtus Christi:* non

non solum quia virtutes memoratae a deo sunt conjunctae, ut una videantur, sed quia in utraque praecipue aestimavit illam vim, illum vigorem, & virtutem, quam accepturus erat agendi & patiendi multa pro DEO. Virtutes Christianae non idcirco amandae sunt, quod nos ornent, reddantque

exempli causa Humiles & Modestae amandae sunt, quia earum carumque nobis inspiratur melius nos suspendendi honori Divino. & sic sunt amandae ut finis, sed ut melius tantum DEO fini nostro serviamus.
Gloria virtutis corum tuum.
Pl. 88. v. 18.

XVIII.

Diverte à malo & fac bonum, inquire pacem, & persequere eam.
Pl. 33. v. 15.

Considera id, quod omnibus formidabile faciet Judicium extremum, utique fore peccata Commissionis, quae quisque fecit, sed longe magis peccata Omissionis, haec enim facient maxime formidandum. Causa est, quod, qui in vita sua furatur, adulteratur, occidit, invidet, aut aliud ejusmodi patrat malum, illico advertat, & ideo consulere sibi possit, quis est autem, qui aequè advertat tantum boni, quod in statu suo omittit, sive adversus DEUM, sive adversus proximum, vel se ipsum: *Delicta quis intelligit?* Unde non sufficit Plati Regio dicere: *diverte à malo, & fac bonum*: haec enim unio utriusque requiritur ad salutem. Tibi satis est, quod videaris nulli facere injuriã. Sed quomodo insuper adimple officium Religiosi, Concionatoris, Praesulis, Patrisfamilias, aut quodvis aliud, quo fungeris? non sufficit in

eo abstinere à malo, bonum adhibere oportet. Sicut non sufficit deus ad salutem, quod non spoliis mendicis, vestire necesse est. Uole vides futurum esse Domino specialem cægerationem in illo die Judicii de peccatis, quae omissionis appellantur, *Supperviam, & non visistis me, mendicem, & non cooperuistis me* Et. Mat. 25. 43. quia ista sunt peccata, quae non observantur. & horum duo sunt videntes, *desidia, & frau.* Desidia est, qui status sui obligationem, sed ne tot incommodis sint obnoxii, non implent. Porro *Levitas & negligentius* Et. 2. Par. 7. 41. Frustra est illorum, qui, ut declinant conscientiae remorsus, quibus sapienter negligentibus, ignorantiam servaverunt. *Moluntur fraudes contra animam suam.* Prov. 1. v. 18. Tu cogita non tantum duntaxat, quod committis, sed & bonum, quod omittis. quia Dominus in ignem projiciet non tantum ab-